

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1993/2019
04.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић адвокат из ..., против туженог АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник Борислав Богдановић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 873/19 од 11.03.2019. године, у седници већа одржаној 04.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 873/19 од 11.03.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 873/19 од 11.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 647/17 од 20.09.2018. године усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора исплати укупан износ од 50.811,13 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе наведене у изреци пресуде као и да му на име накнаде за исхрану у току рада исплати укупан износ од 130.552,17 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе наведене у изреци пресуде. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 58.467,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 873/19 од 11.03.2019. године одбио жалбу тужног и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55714) због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а ради потребе уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом је одлучено о неисплаћеној накнади трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора у траженом периоду за које је у поступку вештачењем утврђено да сагласно члану 104. став 1., 105. став 1, 118.1 до 4, 120.1 и члана 158. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05..75/14) нису исплаћиване тужиоцу.

Цитираним одредбама закона ја несумњиво утврђено право запослених на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, што значи да је ревидент био у обавези да их исплати. У уговору о раду тужиоца је наведено да има право на накнаду трошкова и других примања у складу са законом и колективним уговором туженог, која чињеница није спорна. Конкретизација тих права у смислу висине и начина исплате код туженог није извршена, па се из колективног уговора (одредбе члана 5. став 1. и 61.) не може закључити који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса.

Тужени „ББ“ није закључио нове уговоре о раду са запосленима већ анексе уговора о раду, према којима су запослени код правног предходника наставили радни однос са послодавцем следбеником, па је послодавац следбеник преузео не само право већ и обавезе послодавца претходника које су настале из закљученог уговора о раду и радног односа. Овакав правни став је изражен и изложен у бројним одлукама Врховног касационог суда (Рев2 11112/2016 од 28.12.2016. године, Рев2 193/2018 од 22.02.2018. године, итд).

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је закључио да ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или интереса ради равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе није потребно одлучивати, због чега нису испуњени услови за примену члана 404. став 1. ЗПП.

Са наведеног је одлучено као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност изјављених ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору је поднета 05.09.2017. године, а правноснажна побијена пресуда је донета 11.03.2019. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази граничну вредост за дозвољеност ревизије, Врхови касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке на основу чл. 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић